

**ОТВЛЕЧЕН ОТ ДЯВОЛА
ЛЕГЕНДА ОТ
СЕВЕРНОМОРСКИТЕ
ОСТРОВИ ЛАНГЕРООХ И
СПИЙКЕРООХ**

Превод от нидерландски: Фредерика Петрова, Илия Петров, 1975

chitanka.info

Юстус ван Ветер, канцлер на източнофризландския княз, бил мразен от всички в княжеството. Той бил много надменен и властен човек. Правото, което трябвало да отстоява от името на княза, той нарушавал по един хитър начин. Всичко правел, за да се обогатява за сметка на бедните рибари. Те не смеели да се оплачат от безчинствата му, защото се страхували от жестоката му отмъстителност.

Този човек угнетявал своите поданици по най-безжалостен начин и се надсмивал над техните грижи и нужди.

Когато хората си говорели за канцлера, винаги казвали: „Дано го дяволът отвлече! И колкото по-скоро, толкова по-добре!“ Това си казвали те с шепнене.

Юстус ван Ветер се разболял. Положението му се влошавало с всеки изминат ден. Станало така, че лекарите, които спешно били повикани, нямали вече никаква надежда, че ще го спасят. Обаче на канцлера никак не му се искало да умира. Проклинал всекиго, който му заговорел за смъртта. И се заклевал, че само да оздравее, ще си отмъсти на всички.

Роднините му дошли да се простят с него и да му изкажат скръбта си. Но една вечер, когато седели около смъртния одър, вратата се отворила тихо и влязъл дяволът. Присъстващите се изплашили ужасно. Никой нищо не можел да каже. Само канцлерът извикал от страх.

„Никой няма право над него — казал дяволът с ледено студен глас, при което странното му лице се сбърчило от една ехидна усмивка. — Излезте всички от стаята! Този човек принадлежи само на мене! Ще му взема душата и ще я отнеса в пъкъла.“

Роднините се разтреперили. Кръвта в жилите им се смръзнала. Устните им не издавали никакъв звук. Всички знаели, че дяволът казва истината. Разтреперани, те излезли навън и там се уговорили да не казват за случилото се. Никой не трябвало да знае за ужасния край на канцлера.

Умирацията беснеел. Обаче неговата изплашена съпротива била напразна. Дяволът взел черната му душа и полетял с нея към крайбрежието. А там вече чакал корабът на пъкъла.

Скоро черните му тайнствени платна се изпънали от вятъра и дяволът отплавал.

Островът бил потопен в дълбок сън, когато няколко рибари се завърнали и бързо привързали лодките си. Никога по-рано не е било да се връщат толкова рано в къщи след нощен риболов. Сигурно се е било случило нещо особено. И скоро всички узнали причината за това бързо завръщане. Рибарите разказали:

Както винаги, нощес чакахме при мрежите си недалеч от брега. Придвижвахме се съвсем бавно и времето беше хубаво. Точно в полунощ един чер кораб с издути платна се насочи към нас. Бяхме пред голяма загадка. И най-странното беше, че не се чуваше никакъв шум от неговия такелаж. Само от време на време до нас достигаше един ужасен вик, от който цели изтръпвахме. Естествено, ние с голямо напрежение очаквахме да разберем какъв е този странен кораб. И тъй бяхме улисани, че забравихме риболова... Когато тайнственият платноход дойде съвсем близо, забелязахме, че на борда му има голямо оживление. На палубата се суетяха не по-малко от сто души, а по вантите се бяха покатерили мнозина. И какво правеха там, не можехме да видим. Понякога ни се струваше, че приличаха не на хора, а на призраци. Тръпки полазваха по гърбовете ни... Корабът мина покрай нас безшумно и тогава изведнъж разбрахме откъде идеше страшният вик. При кормилото стоеше един истински дявол. В ръцете си той здраво държеше нещо, което се мяташе и гърчеше. А когато дяволът го стисваше по-силно, то надаваше остри писъци. Като видяхме туй нещо, очите ни едва ли не изскочиха от страх...

Изведнъж нашите лодки бяха отхвърлени встрани, сякаш пред тях се бе изпречила релса. И един остър глас завика: „Ало!... Ало!... Да разкажете на приятелите си и на семействата си, че нощес дойде дяволът и отвлече със себе си канцлера... Ало!... Ало!... Чувате ли го как пици?“ Ние бяхме така смутени, че дълго време не можехме да си дадем сметка сън ли беше, или истина. От далечината още няколко пъти се чу пронизващият вик, веднага последван от ехидния смях на дявола. После настъпи тишина и адският кораб изчезна... Бяхме изгубили желание да ловим риба. Прибрахме мрежите, издигнахме платната и потеглихме към пристана, за да можем незабавно да разкажем всичко. Не, тази нощ нещо не беше в ред. Ужасно!... Не ни се ще пак да преживеем такова нещо.

Всеки знаел вече, че канцлерът е умрял. И желанието, което било така често изразявано, било изпълнено. Дяволът го отвлякъл!

Когато семейството на починалия тиранин започнало да разправя, че той се бил разделил със света тихо и спокойно, всички ги осмели. И вместо скръб настъпила необузdana радост. И навсякъде хората празнували. Вече били свободни от жестоката тирания!

И сега, ако някой запита островитяните как са протекли някога работите с Юстус ван Ветер, отговарят му: „На него му било стопроцентово върнато, защото дяволът го отвлякъл.“ И се засмиват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.